

Istentisztelet 2024. január 7-én

Hitt az ember a szónak...

Énekek: 81,1-3 483,1 483,4-9 512,4 479

Lekció: Jn 4,43-54

Jézus meggyógyítja a kapernaumi királyi tisztviselő gyermekét

[43](#) Két nap múlva pedig elment onnan Galileába, [44](#) bár maga Jézus tett bizonyosságot arról, hogy nincs becsülete a prófétának a saját hazájában. [45](#) Mégis, amikor Galileába érkezett, befogadták őt azok a galileaiak, akik látták mindazt, amit Jeruzsálemben tett az ünnepen, mivel ők is ott voltak. [46](#) Azután ismét a galileai Kánába ment, ahol a vizet borrá változtatta. Kapernaumban pedig volt egy királyi tisztviselő, akinek betegen feküdt a fia. [47](#) Amikor meghallotta, hogy Jézus megérkezett Júdeából Galileába, elment hozzá, és kérte, hogy jöjjön, és gyógyítsa meg a fiát, mert halálán van. [48](#) Erre Jézus ezt mondta neki: Ha nem láttok jeleket és csodákat, nem hisztek. [49](#) A királyi tisztviselő kérte őt: Uram, jöjj, mielőtt meghal a gyermekem! [50](#) Jézus így válaszolt: Menj el, a te fiad él! Hitt az ember a szónak, amelyet Jézus mondott neki, és elindult. [51](#) Még hazafelé tartott, amikor szembejöttek vele a szolgálói a hírrel, hogy a gyermeke él. [52](#) Ekkor megkérdezte tőlük, hány órákor lett jobban. Ezt mondták neki: Tegnap délután egy órákor hagyta el a láz. [53](#) Megértette tehát az apa, hogy abban az órában történt ez, amikor ezt mondta neki Jézus: A te fiad él. És hitt ő, valamint egész háza népe. [54](#) Ezt pedig második jelként tette Jézus, miután megérkezett Júdeából Galileába.

Jézus így válaszolt: Menj el, a te fiad él! Hitt az ember a szónak, amelyet Jézus mondott neki, és elindult. (Jn 4,50)

Kedves Testvéreim!

Jézus Júdeából indult, végighaladt Samárián, és megérkezett Galileába. Milyen éles ellentét mutatkozik itt: míg a zsidók által megvetett, sőt gyűölt samaritánusok befogadták Őt és rövid ott tartózkodása végén hittel vallották Róla, hogy Ő a világ üdvözítője, addig szűkebb hazájában, Galileában ez a befogadás nem magától értetődő. Bár van itt egy „mégis”. Mert ugyan senki sem próféta a maga

hazájában, **mégis** vannak, akik befogadják Őt. Mégpedig azok a galileaiak, **akik látták messiási jeleit**, mindazt, amit Jeruzsálemben tett az ünnepen, mert maguk is ott voltak. Az evangélista ezzel arra az eseményre utal, amikor Jézus megtisztította a templomot, amiről János ezt jegyzi fel: „Amikor Jeruzsálemben volt a páska ünnepén, sokan hittek az ő nevében, mert látták a jeleket, amelyeket tett.” (Jn 2,23) Vagyis, a hitük egy személyes tapasztalaton alapszik: az, amit láttak, meggyőzte őket.

Jézus **első csodáját** is Galileában tette, a galileai Kánában, ahol egy menyegző alkalmával a vizet borrá változtatta. Amikor erről az eseményről János evangélista beszámol, így foglalja össze: „Ezt tette Jézus **első jelként a galileai Kánában, így jelentette ki dicsőségét, és tanítványai hittek benne**” (Jn 2,11). Vagyis, azt látjuk, hogy különösen is Jézus működésének a kezdetén, azok hite, akik hittek Benne, valamilyen konkrét tapasztalatra, látásra és ebből következő felismerésre épült. Valamit átéltek, valaminek tanúi voltak, és az **meggyőzte őket** arról, hogy Jézus nem egy közönséges ember. „**Hittek Benne.**” De még nagyon nehéz lenne pontosan megfogalmazni, mire is vonatkozott ez a hit, hogy **kicsoda** számukra Jézus?

Annyival is értékesebb a mai történetünk, mert a kapernaumi királyi tisztviselő hite nem látásra, tapasztalatra épül, hanem **valóban hallásból van**. Bizonyos elemeiben komoly **hasonlóság** mutatkozik a királyi tisztviselő fiának, illetve a kapernaumi százados szolgájának meggyógyításáról szóló történet között, amiről Máté (8,5-13) és Lukács (7,1-10) ír. Ha azonban sorra vesszük az **eltéréseket**, akkor lényeges különbségeket is találunk, így bátran vallhatjuk, hogy ez egy önálló történet, **más üzenettel**. Hiszen a királyi tisztviselővel szemben ott **más az, aki kér** – katona, római százados. **Más a beteg** személy is – a százados szolgája és nem a fia. **Más a kérés módja és helyszíne** is – a százados személyesen vagy szolgáit küldve kéri Jézust Kapernaumban, míg itt az apa keresi fel Jézust Kánában. Ott **beérik Jézus szavával**, itt **kéri, hogy menjen vele**. Viszont, amiben **mind a három egyezik**, hogy a kérő személy számára **elég Jézus szava**, látás, konkrét tapasztalat nélkül. És ez nagy dolog, mert **a hitük hallásból támad**.

Ez után a kis összehasonlítás után nézzük meg a történetünket és annak üzenetét. Ki volt ez az apa? „**Királyi tisztviselő**”. Mit takar ez a tisztség pontosan? Ez az ember annak a **Heródes Antipás** királynak a szolgálatában állt, aki negyedes fejedelemként a rómaiak nevében kormányozta Galileát. Ő börtönöztette be majd fejeztette le Keresztelő Jánost. Az ilyen urak többnyire nagyon gazdagok voltak, és sok birtokkal rendelkeztek. A királyi tisztviselőség tiszteletbeli állás volt számukra. Heródes Antipás könnyelmű királyi udvarának legtöbb tagját nem nagyon érdekelte a názareti Mester. De mit ér a rang, tisztség, ha most beteg a fia, és emberi megítélés szerint halálán van. Ő most **más helyzetben** van. **A nyomorúság** átformálja őt, **odaviszi Jézushoz**. Felkerekedik, hogy Kapernaumból Kánába menjen, segítséget kérni Tőle.

Mert Jézus ide, első csodája, messiási jele helyére vonult vissza. A királyi tisztviselő nyilván tudott legalább erről az esetről és most **hallotta, hogy Jézus itt**

van. Mekkora **várakozás** lehetett a szívében, ha **ott tudta hagyni a fiát**, hogy segítséget kérjen, és **rászánta magát** az időigényes, (több mint 22-26-38 km) út megtételére! Dávidot juttatja eszembe, aki haldokló gyermekét, Betsabé fiát otthagya megy Isten színe elé, hogy leboruljon és könyörögjön életben maradásáért. Tudja, hogy ő nem tarthatja meg, ezért **nem őrzi és vigyázza állapotát, hanem keresi a Hatalmasabb irgalmát**. A királyi tisztviselő így keresi fel Jézust, és **kéri, jöjjön**, gyógyítsa meg a gyermekét, mert halálán van. **Micsoda hit, bizalom ez az Úr iránt**, hogy Neki van hatalma meggyógyítani a gyermeket.

Azonban az Úr Jézus az apa **kérésére furcsa választ** ad – neki mondja, de belevonja a körülötte levőket is: „*Ha nem láttok jeleket és csodákat, nem hisztek*”. Íme, Ő is azt tapasztalja, hogy **az emberek látni, átélni akarnak**, hogy aztán higgyenek. Valljuk meg, **ma sincs** ez másképpen. Már csak az a kérdés, **ha sokszor meg is adatik** az ilyen látás és tapasztalat, **támad-e a nyomán hit** és vajon maradandó-e? Vagy újabb kifogások keletkeznek? Jó lenne **eljutni a csodákban való hit helyett a csodákra képes Jézushoz**.

„*A királyi tisztviselő kérte őt: Uram, jöjj, mielőtt meghal a gyermekem!*” Úgy gondolja – akárcsak a betániai testvérek – hogy Jézus **csak addig tud segíteni**, amíg a beteg életben van. Neki csak ez a fontos, a gyermeke, és Jézusnak személyesen el kell mennie ahhoz, hogy segítsen, ahogyan az orvos is teszi. Még nem tudta, hogy az Úr **Jézus hatalma számára nem létezik távolság**. Ez az ember hitt ugyan Jézus hatalmában, de nem **isteni mindenhatóságában**. Bizony, ha testi jelenléthez kötnénk az Ő hatalmát, nem lenne reménységünk.

Azonban a helyzet **komoly**, a dolog **sürgős**, tehát nem kezd semmit igazolni, bizonygatni, hanem **újra kérleli Őt**. Jézus pedig próbára teszi a hitét, bizalmát. De nem úgy, hogy látszólag elutasítaná, mint a kánaáni asszonyt, akit a kutyák közé sorolt, hanem úgy, hogy **igent mond a kérésre**. Ugyan **nem arra, hogy elmenjen Kapernaumba, de a gyógyításra**. Nem megy sehova, viszont az apának azt mondja: „*Menj el, a te fiad él!*” A legteljesebb válasz ez a kérésre. A legkézenfekvőbb megoldás. Már csak **az a kérdés, hogy az embernek elég-e a szó**, ha azt Jézus mondja/mert azt Jézus mondja?

„*Menj el, a te fiad él!*” Nagyon jó ezt hallani! De amikor ez azzal jár, hogy eközben Jézus nem mozdul és nem kel útra, hanem „elintéz” egy ilyen mondattal, akkor – akkor **kiderül a kérő személy hite**. És az apa hitt. Nem kérleli tovább Jézust, nem csodát vár, hiszen **megerősítést kapott** attól, Aki csodákat cselekszik. És most **valami többet** is megismerhet belőle: **az Ő szavában erő, hatalom van**. Jó **elhinni**, amit mond, és jó **komolyan venni**. Az apa pedig komolyan is veszi. **Több** ez, mint amit várhatott vagy remélhetett. Hiszen meg sem érkezett még Kapernaumba, de a fia állapota **már rendeződött**. Ezt Jézus mondja!

„*Hitt az ember a szónak, amelyet Jézus mondott neki, és elindult*”. Látszólag dolgavégezetlenül, mégis boldog reménységgel, feszült várakozással. Hiszen úgy

megy haza, hogy eközben a fülében ott cseng, amivel Jézus útra bocsátotta: ***A te fiad él!*** Kell-e ettől jobb hír? Már nem a csodában hisz, hanem Abban, aki csodákat cselekszik.

Kedves Testvéreim! Bárcsak így lenne elég nekünk is az Úr Jézus szava, ***bárcsak*** ne akarnánk mindig okoskodni, mindent jobban tudni, feltételeket szabni vagy éppen ragaszkodni a saját forgatókönyvünkhöz, elképzelésünkhöz! ***Micsoda példa*** ennek az apának a hite! Igen, ***a hit hallásból van*** – ha Jézus szava megérkezik a szívbe. Lehetne ezért komolyan imádságunk az ének: *Szólj, szólj hozzám Uram... ha nem te szólsz, Uram, a szó fölig, ha érhet, de szívig nem mehet...*

Viszont ahol szívig ér... ott megerősödik és megerősítést kap. Így történik, hogy ***„még hazafelé tartott, amikor szembejöttek vele a szolgálói a hírrel, hogy a gyermeke él”***. Az Úrnak gondja van rá olyan szempontból is, hogy ne gyötörje őt kétely vagy bizonytalanság. Nem kell feszültséggel, esetleges szorongással telve megtennie az egész utat, útközben kapja a jó hírt: ***Él a fiad!*** Valóban, ***Jézus hatalmas!***

Milyen érdekes, nem is a fia hogyléte fölül érdeklődik elsőként, hanem afelől, hogy ***mikor*** lett jobban? Hány órakor? Itt történik ***hitének a megerősítése***. Ugyanis azt válaszolják: *„Tegnap délután egy órakor hagyta el a láz”*. Nem is következhet más, mint amit olvasunk: ***„Megértette tehát az apa, hogy abban az órában történt ez, amikor ezt mondta neki Jézus: A te fiad él.”***

Elhagyta a láz, meggyógyult. Teljesen, egyszerre, Jézus hatalma által, aki előtt nincsenek akadályok, távolságok – ha a hit komolyan veszi Őt. És ez a hit növekszik, gyümölcsöt terem. A királyi tisztviselő egész háza népével hitt Jézusban, mint az Üdvözítőben. Hiszen messiási jel volt ez is az Ő részéről. Itt, Galileában már a második. És – ahogyan valaki bölcsen megállapította – ***a csoda nem az, hogy ez a fiú meggyógyult, hanem hogy ez az ember hitt Isten igéjének, Jézus szavának***. Mert ez több volt a fia gyógyulásánál. Hiszen, egyszer mégiscsak meghal a fia. De Jézus, az Üdvözítő, akiben hitt, él, és aki Benne hisz, annak is örök élete van. Isten Fia él benne. A ***fia gyógyulásán túl*** a saját, örök életre gyógyulását ***is*** megnyerte – és mindenki, aki Jézus szavát hittel elfogadta. Erre a hitre hív és bátorít minket az Úr a királyi tisztviselő történetén keresztül. ***Ámen***